

คำนำ

กองทุนสำรองเลี้ยงชีพคือกองทุนที่จัดตั้งขึ้นด้วยความสมัครใจของนายจ้างและลูกจ้าง โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะเป็นหลักประกันแก่ลูกจ้างเมื่อตาย ออกจากงาน หรือออกจากกองทุน เงินที่อยู่ในกองทุนประกอบด้วยเงินสะสมของลูกจ้างและเงินสมทบของนายจ้าง ซึ่งเมื่อสิ้นสมาชิกภาพ ลูกจ้างจะได้รับเงินจำนวนหนึ่งจากกองทุน เงินจำนวนนี้จะช่วยบรรเทาความเดือนร้อนของลูกจ้าง ในขณะที่ไม่มีรายได้จากการทำงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวัยเกษียณ กองทุนสำรองเลี้ยงชีพจึงเป็นหนึ่งในเครื่องมือการออมที่สมควรได้รับการสนับสนุนให้มีการจัดตั้งและเข้าร่วมในกองทุนให้มากขึ้น เพราะทำให้ลูกจ้างสามารถพึ่งพาตนเองได้และไม่เป็นภาระแก่สังคมในอนาคต

อย่างไรก็ดี การดำเนินงานของกองทุนสำรองเลี้ยงชีพซึ่งปัจจุบันอยู่ภายใต้พระราชบัญญัติกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. 2530 ยังมีปัญหาและอุปสรรคอยู่หลายประการ ซึ่งสมควรได้รับการปรับปรุงแก้ไข เช่น จำนวนนายจ้างลูกจ้างที่เข้าร่วมกองทุนสำรองเลี้ยงชีพยังมีจำนวนน้อย ความเพียงพอของเงินได้หลังเกษียณ ความต่อเนื่องในการออมเงินเมื่อมีการย้ายงาน รวมถึงประสิทธิภาพในการดำเนินงานของกองทุน ผู้เขียนจึงได้เสนอแนวทางในการแก้ไขปัญหาดังกล่าว รวมทั้งเสนอให้มีการแก้ไขพระราชบัญญัติกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. 2530 เพื่อให้การดำเนินการต่าง ๆ ที่มีข้อจำกัดด้านกฎหมายในปัจจุบัน สามารถกระทำได้ โดยยังคงเจตนารมณ์ที่จะให้การออมเงินผ่านกองทุนสำรองเลี้ยงชีพเป็นหลักประกันแก่ลูกจ้างอย่างแท้จริง การแก้ไขพระราชบัญญัติกองทุนสำรองเลี้ยงชีพนี้จะเอื้อให้เกิดการพัฒนาประสิทธิภาพในการดำเนินงานของกองทุน และสร้างความเชื่อมั่นให้แก่ นายจ้างและลูกจ้างทั้งที่อยู่ในระบบกองทุนสำรองเลี้ยงชีพและที่กำลังพิจารณาเข้าร่วมกองทุนต่อไปด้วย

ในการจัดเตรียมเอกสารวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้รับการสนับสนุนอย่างดีจากพนักงานในฝ่ายกำกับธุรกิจแนะนำการลงทุน สำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งนางสุรรัตน์ สุรเดชะ และนางมาคาสิริ สุนทร โยธิน ซึ่งผู้วิจัยขอขอบคุณไว้ ณ โอกาสนี้

(นายประสงค์ วินัยแพทย์)

นักศึกษาระดับปริญญาโท วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร

หลักสูตร ปรอ. รุ่นที่ 16

ผู้ทำการวิจัย